

ได้รับความ
Received
7/3/2024แก้ไขบทความ
Revised
22/11/2024ตอบรับบทความ
Accepted
10/2/2025

05

คุณ ค่า(ฆ่า) คน เดอะมิวสิคัล : การสร้างสรรค์ละครเวที ในรูปแบบละครเพลงผ่านประเด็น การลดทอนคุณค่าในตัวเอง*

Khun Kha (Kill) Kon the Musical : The Musical Theatre Production on the Issue of Low Self-esteem

พงศธร ยอดคำเนิน¹ พลอยประกา เวชประสิทธิ์²พัชรมัย ภัฏญูทรัพย์³ พรรณิษา เจริญชัย⁴กรวิชญ์ วันสืบเชื้อ⁵ วิทวัส ทิพย์สุทธิ์⁶ ณัฐกานต์ คณะบุรณ์⁷Pongsatorn Yoddumnean¹ Ployprapha Wechprasit²Patcharamai Pinyosub³ Pannisa Charoenchai⁴Korawit Wunsobchue⁵ Wittawat Thipsud⁶Nattakarn Kanaboon⁷

* ผลงานสร้างสรรค์ศิลปะการแสดงนิพนธ์ เรื่อง คุณ ค่า(ฆ่า) คน เดอะมิวสิคัล ปีการศึกษา 2566

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., อาจารย์ประจำสาขาวิชาดนตรีและการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

²⁻⁷ นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

* Creative works of performing arts, thesis on Khun Kha (Kill) Kon the Musical, 2023

¹ Assistant Professor, Dr., Performance Practice, Faculty of Fine And Applied Art, Khon Kaen University

²⁻⁷ Bachelor degree student, Performance Practice, Faculty of Fine And Applied Art, Khon Kaen University

บทคัดย่อ

บทความนี้นำเสนอผลงานสร้างสรรค์ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากระบวนการสร้างสรรค์ละครเวทีในรูปแบบละครเพลง เรื่อง "คุณ ค่า(เช่า) คน เดอะมิวสิคัล" ที่เสริมสร้างความตระหนักรู้เกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตัวเอง ซึ่งเป็นประเด็นทางสังคมที่สำคัญในปัจจุบัน การศึกษาครั้งนี้เริ่มต้นจากการสำรวจวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง การสัมภาษณ์เชิงลึกผู้เชี่ยวชาญด้านการแสดงและดนตรี ตลอดจนการเก็บข้อมูลผ่านการสังเกตการณ์และการเข้าร่วมเวิร์กช็อป กระบวนการสร้างสรรค์มุ่งเน้นการออกแบบการแสดง การประพันธ์เพลง และองค์ประกอบศิลป์ที่สะท้อนปัญหาการลดทอนคุณค่าในตนเอง ผสานแนวคิดและลักษณะเฉพาะของยุค 90's เพื่อสร้างความเชื่อมโยงทางวัฒนธรรมกับกลุ่มเป้าหมายหลัก คือ เยาวชน ผลการศึกษาพบว่า การสร้างสรรค์ละครเพลงเรื่องนี้สามารถถ่ายทอดประเด็นปัญหาสังคมที่เกี่ยวข้องกับการลดทอนคุณค่าในตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผ่านตัวละครและบทเพลงที่ออกแบบให้สะท้อนปัญหาที่แท้จริงของผู้คนในสังคม เทคนิคการร้องเพลง การเต้น และการแสดงในลักษณะเฉพาะของละครเพลง ถูกนำมาใช้เพื่อสื่อสารประเด็นอย่างชัดเจนและตรงไปยังผู้ชม พร้อมทั้งสร้างแรงบันดาลใจและผลักดันให้ผู้ชมเกิดการตระหนักถึงความสำคัญของการยอมรับและมองเห็นคุณค่าในตนเอง การสร้างสรรค์ผลงานครั้งนี้ไม่เพียงสะท้อนปัญหาสังคมผ่านการแสดง แต่ยังเปิดโอกาสให้เกิดการพูดคุยและสร้างพื้นที่สำหรับการแลกเปลี่ยนมุมมองในกลุ่มเยาวชน บทเรียนจากกระบวนการสร้างสรรค์ละครเพลงเรื่องนี้สามารถเป็นแนวทางในการนำเสนอประเด็นทางสังคมในรูปแบบที่เข้าถึงได้และส่งผลกระทบในเชิงบวกต่อกลุ่มเป้าหมาย

คำสำคัญ : ละครเวที ละครเพลง คุณค่าในตัวเอง
การลดทอนคุณค่าในตัวเอง คุณ ค่า(เช่า)คน เดอะมิวสิคัล

Abstract

This article presents a creative work aimed at exploring the process of producing a musical theater performance titled “Khun Kha (Kha) Khon: The Musical,” which seeks to promote awareness of self-worth, a critical social issue in contemporary society. The study began with a comprehensive review of relevant literature, in-depth interviews with experts in performance and music, and data collection through participant observation and workshop involvement. The creative process emphasized performance design, songwriting, and artistic elements that reflect the challenges of diminished self-worth. It also integrated the distinctive cultural and stylistic characteristics of the 1990s to establish a cultural connection with the target audience, primarily youth. The findings reveal that the creation of this musical successfully communicates social issues related to diminished self-worth through characters and songs designed to resonate with the real-life struggles faced by individuals in society. Techniques of singing, dancing, and acting, tailored specifically for musical theater, were effectively utilized to convey these issues clearly and directly to the audience. Moreover, the performance inspired and encouraged viewers to recognize the significance of self-acceptance and appreciating their inherent worth. This creative endeavor not only reflects social issues through performance art but also provides a platform for dialogue and fosters a space for exchanging perspectives among youth. Insights gained from the creative process of this musical can serve as a robust framework for presenting social issues in an accessible and impactful manner, promoting positive change within the target demographic.

Keywords : Theatre & Performance, Musical theatre, Self – esteem,
Low self – esteem, Khun Kha Kon The Musical

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ปรากฏการณ์การลดทอนคุณค่าในตัวเอง (Low Self-esteem) ได้ทวีความสำคัญขึ้นในฐานะประเด็นทางสาธารณสุขและสังคมศาสตร์ร่วมสมัย ซึ่งส่งผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อสุขภาพทางจิตใจและการพัฒนาศักยภาพของมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มเยาวชน ซึ่งเป็นช่วงวัยแห่งการเปลี่ยนผ่านที่เปราะบางของการตัวตน และการแสวงหาการยอมรับทางสังคม รวมถึงการประเมินคุณค่าตนเองในเชิงลบ ซึ่งเป็นปัจจัยเสี่ยงพื้นฐานที่นำไปสู่ความผิดปกติทางจิตเวชที่หลากหลาย โดยเฉพาะโรคซึมเศร้า (major depressive disorder) เป็นโรคทางจิตเวชที่พบบ่อยและเป็นปัญหาสำคัญทางสาธารณสุขซึ่งก่อให้เกิดภาวะทุพพลภาพได้โดยตลอดช่วงชีวิต (ถนอมพงษ์ เสถียรลัดดา, 2560) รากฐานของปัญหานี้มีลักษณะเป็นพหุปัจจัยและซับซ้อน โดยสามารถวิเคราะห์ได้จากปัจจัยเชิงโครงสร้างทางสังคมและปัจจัยด้านจิตวิทยาสังคม ในมิติเชิงโครงสร้าง สังคมยุคใหม่ที่ขับเคลื่อนด้วยวัฒนธรรมการแข่งขัน และแรงกดดันจากมาตรฐานความสำเร็จที่สูงขึ้น ได้สร้างสถานะที่บุคคลต้องเผชิญกับการประเมินและเปรียบเทียบอยู่ตลอดเวลา ในมิติทางจิตวิทยาสังคม การขยายตัวของสื่อสังคมออนไลน์ (Social Media) ได้กลายเป็นตัวเร่งสำคัญที่ก่อให้เกิดวัฒนธรรมการเปรียบเทียบทางสังคม (Social Comparison Culture) อย่างเข้มข้น (จำลอง ดิษยวณิชและพริ้มเพรา ดิษยวณิช, 2545) โดยเฉพาะภาวะซึมเศร้าที่มีผลกระทบทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ มีปัญหาการใช้ชีวิต การเข้าสังคม รู้สึกแย่ หงุดหงิด เศร้า หรือสิ้นหวัง รู้สึกเหนื่อยล้า ไม่ค่อยมีเรี่ยวแรง ไม่สนใจ หรือไม่มีความสุขเวลาทำอะไร รู้สึกไม่ดีกับตัวเอง รวมถึงสาเหตุที่เกิดขึ้นจากปัญหาการเรียนและความคาดหวังด้านการทำงานในอนาคต สถานะการเงินของครอบครัว ความรุนแรงในครอบครัว ปัญหาการกลั่นแกล้ง (bully) ในโรงเรียน (ภัทร์พิชชา ครูทางคะและภัทรบูลย์ นาคสุสุข, 2567) นอกจากนี้ประสบการณ์เชิงลบในอดีต เช่น การถูกกลั่นแกล้ง หรือการถูกปฏิเสธจากสังคม ยังคงเป็นปัจจัยสำคัญที่บั่นทอนการสร้างคุณค่าในตนเองอย่างต่อเนื่อง สาเหตุและปัจจัยดังกล่าวมีผลกระทบถึงขั้นความเสี่ยงที่จะฆ่าตัวตาย

ผลกระทบของการลดทอนคุณค่าในตัวเองแผ่ขยายไปไกลกว่าปัญหาสุขภาพจิตในระดับบุคคล นอกจากจะนำไปสู่ภาวะซึมเศร้าและวิตกกังวลแล้ว ยังส่งผลต่อการบั่นทอนศักยภาพในการเรียนรู้ การทำงาน การตัดสินใจในภาวะเสี่ยง การแยกตัวออกจากสังคม และในกรณีที่รุนแรงที่สุดอาจนำไปสู่ความคิดเกี่ยวกับการฆ่าตัวตาย และพฤติกรรมการทำร้ายตนเอง (วราวงคณา เร่งไพบูลย์วงศ์, 2567) จากความรุนแรงและความซับซ้อนของปัญหาดังกล่าว คณะผู้สวามิภักดิ์เล็งเห็นถึงการหาแนวทางในการสื่อสารประเด็นและปัญหาดังกล่าว ที่สามารถสร้างผลกระทบเชิงลึกและเข้าถึงกลุ่มเป้าหมาย คือ เยาวชน ซึ่งเป็นวัยที่เผชิญกับแรงกดดันและมีความเปราะบางต่อประเด็นนี้มากที่สุด จึงมีแรงบันดาลใจและแนวคิดในการนำเสนอประเด็น

และปัญหาดังกล่าวผ่านศิลปะการแสดงในรูปแบบละครเพลง สอดแทรกวิถีการดูแลเอาใจใส่กับปัญหาการลดทอนคุณค่าทั้งในตัวเองและผู้อื่น การสร้างกำลังใจและวิธีออกและแก้ไขปัญหาด้านสุขภาพจิต และการสร้างพื้นที่ปลอดภัยที่เอื้อให้เกิดการสำรวจอารมณ์ความรู้สึกอันซับซ้อน และเชื่อมโยงกับประสบการณ์ของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยเหตุผลทั้งหมดที่กล่าวมานี้ จึงนำมาสู่กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานละครเพลงเรื่อง “คุณ ค่า(ค่า)คน เดอะมิวสิคัล” ที่มุ่งนำเสนอมิติของปัญหาการลดทอนคุณค่าในตัวเอง และแนวทางการสื่อสารทางเลือกที่จะสร้างความตระหนักรู้และส่งเสริมการเยียวยาทางสุขภาพจิตและการเห็นคุณค่าในตัวเองเพื่อลดปัญหาและความเสี่ยงในการลดทอนคุณค่าในตัวเอง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษากระบวนการสร้างสรรค์ละครเวทีในรูปแบบละครเพลง เรื่อง “คุณ ค่า(ค่า)คน เดอะมิวสิคัล” ที่เสริมสร้างความตระหนักรู้เกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตัวเอง

วิธีการดำเนินงานสร้างสรรค์

การดำเนินงานสร้างสรรค์ครั้งนี้ใช้กรอบแนวคิดจาก ทฤษฎีการวิจัยเชิงสร้างสรรค์ (Creative Research) ซึ่งเน้นกระบวนการวิจัยที่มุ่งสู่การสร้างองค์ความรู้ใหม่ผ่านกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานการแสดง มีการสืบค้นข้อมูลจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การสังเกตการณ์ (Observation) ละครเวทีในรูปแบบละครเพลง จากเมืองไทย รัชดาลัย เอียร์เตอร์ การสัมภาษณ์ผู้มีประสบการณ์ (Interview) และดำเนินการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับการสร้างสรรค์ละครเวทีในรูปแบบละครเพลงจากการเข้าร่วม Workshop Musical Theatre ซึ่งกระบวนการทั้งหมดนี้ดำเนินการภายในระยะเวลา 8 เดือน ตั้งแต่เดือนมิถุนายน พ.ศ. 2566 ถึงเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2567 มีขั้นตอนการดำเนินงานดังนี้

1. การศึกษาเอกสารและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง การศึกษาข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับทฤษฎีละครเพลง แนวทางการสร้างละครเพลง และประเด็นทางสังคมเกี่ยวกับการลดทอนคุณค่าในตนเอง (Low Self-Esteem) รวมถึงข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมยุค 90's การศึกษานี้ช่วยกำหนดกรอบแนวคิดและทิศทางของกระบวนการสร้างสรรค์ ที่ต้องการนำเสนอประเด็นทางสังคม เช่น การเห็นคุณค่าในตัวเอง (Self-Esteem) การลดทอนคุณค่าในตัวเอง (Low Self-Esteem) สาเหตุหรือปัจจัยการลดทอนคุณค่าในตัวเอง และผลกระทบของการลดทอนคุณค่าในตัวเอง

2. การเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ คณะผู้สร้างสรรค์ดำเนินการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพเพื่อนำมาวิเคราะห์ในการกำหนดแนวทางและสาระในการแสดงเพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

ซึ่งดำเนินการเก็บข้อมูล 2 วิธีการ คือ

2.1 การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) โดยการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญในสาขาการขับร้องเพลง และมีประสบการณ์เกี่ยวกับละครเพลงจำนวน 3 ท่าน ได้แก่ (1) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ผจญ พันธ์ สาขาคณตรีศาสตรมหาวิทาลัยขอนแก่น (2) อาจารย์เอกพล ช่วยวงศ์ญาติ อาจารย์ที่ปรึกษาชมรมนักร้องประสานเสียง มหาวิทยาลัยขอนแก่น และ (3) คุณมารุต สาโรวาท และการสัมภาษณ์สัมภาษณ์กลุ่มนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น เกี่ยวกับความเข้าใจเรื่อง การเห็นคุณค่าในตัวเองและประสบการณ์การลดทอนคุณค่าในตัวเอง จำนวน 20 คน มุ่งสัมภาษณ์ถึงประสบการณ์และความรู้สึกเมื่ออยู่ในบทสนทนาที่พูดทำร้ายจิตใจ หรือการพูดที่นำไปสู่การลดทอนคุณค่าจากคนรอบข้าง ได้แก่ เพื่อน ครอบครัว คนรัก เป็นต้น

2.2 การสังเกตการณ์ (Observation) คณะผู้สร้างสรรค้เข้าร่วมชมละครเพลงในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การแสดงที่เมืองไทยรัชดาลัยเธียเตอร์ และการเก็บข้อมูลด้านเทคนิคการแสดงและองค์ประกอบการผลิต โดยเป็นการสังเกตการณ์แบบไม่มีส่วนร่วม เพื่อเป็นการสร้างประสบการณ์จริงในการรับชมการแสดงละครเพลงที่ได้รับความนิยมและมีการจัดการแสดงในช่วงของการศึกษา ได้แก่ แม่หากพระโขนง เดอะมิวสิคัล พิชสวาท เดอะมิวสิคัล และแฟนฉัน เดอะมิวสิคัล การสังเกตการณ์การชมละครเพลงทั้ง 3 เรื่อง นำไปสู่แรงบันดาลใจในการพัฒนาการแสดงและองค์ประกอบต่าง ๆ ในการสร้างสรรค้ผลงาน เช่น วิธีการร้อง วิธีการเปลี่ยนฉาก วิธีการแสดงท่าทางบนเวทีสำหรับละครเพลง เป็นต้น นอกจากนี้คณะผู้สร้างสรรค้ได้เข้าร่วมการเข้าร่วมปฏิบัติการแสดง (workshop) เพื่อสร้างประสบการณ์โดยตรงในการสร้างสรรค้ละครเพลง โดยทีมผู้สร้างสรรค้เข้าร่วมเวิร์กชอปที่ Be Musical Studio เพื่อพัฒนาทักษะที่จำเป็นสำหรับการแสดงละครเพลง เช่น การร้องเพลง การเต้น และการตีความตัวละคร และนำทักษะที่ได้มีมาพัฒนาทักษะตนเองและผู้เข้าร่วมกระบวนการสร้างสรรค้

3. การออกแบบและวางแผนกระบวนการสร้างสรรค้ ขั้นตอนนี้รวมถึงการกำหนดแนวคิดหลักของการแสดง (Concept Development) และการประพันธ์บทละคร (Scriptwriting) โดยใช้ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการลดทอนคุณค่าในตัวเอง และประมวลข้อมูลจากการศึกษาและการเก็บข้อมูลเบื้องต้น นำมาเป็นแนวทางในการสร้างสรรค้การแสดง โดยกำหนดแนวคิด รูปแบบการแสดง บทละคร และองค์ประกอบในการแสดงละครเวทีในรูปแบบละครเพลง

4. การดำเนินกระบวนการสร้างสรรค้ ขั้นตอนนี้เป็นการดำเนินการตั้งแต่เริ่มต้นในการเปิดรับสมัคร การพัฒนาแนวคิด วิธีการนำเสนอ ประพันธ์เพลงที่สอดคล้องกับแนวคิดของละครเพลงเรื่องนี้ การฝึกซ้อมนักแสดงโดยมุ่งเน้นการพัฒนาทักษะการร้องเพลง การเต้น

และการแสดง และการปรับแก้ไขผลงานตามข้อเสนอแนะจากอาจารย์และทีมที่ปรึกษา ซึ่งมีขั้นตอนรายละเอียด ดังนี้

4.1 ประชุมวางแผนการดำเนินงาน โดยกำหนดแผนงานและขอบเขตในการสร้างสรรค์ซึ่งใช้ชื่อเรื่องว่า คุณค่า(ค่า)คน เดอะมิวสิคัล มีจุดมุ่งหมายเพื่อนำเสนอ 2 ประเด็นหลัก คือ คุณค่าของคนและการลดทอนคุณค่าของผู้อื่นอาจนำไปสู่การฆ่าผู้อื่นโดยทางอ้อม

4.2 การเปิดรับผู้ร่วมกระบวนการในหน้าที่ต่าง ๆ ด้วยวิธีการสมัครเข้ารับการคัดเลือก ณ ห้องปฏิบัติการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ ได้แก่ นักแสดง นักดนตรี ทีมงานเบื้องหลัง เช่น ฉาก เครื่องแต่งกาย อุปกรณ์ประกอบการแสดง เป็นต้น

4.3 การประพันธ์เพลงและเรียบเรียงทำนองเพลงในบทละคร คณะผู้สร้างสรรค์ได้ประพันธ์เพลงขึ้นใหม่ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการให้คุณค่าในตัวเองและการส่งเสริมไม่ให้อวดดี หรือวิธีการแสดงออกที่นำไปสู่การลดทอนคุณค่าผู้อื่น โดยมีทั้งหมด 6 เพลง และใช้ทำนองจากทั้ง 6 เพลง มาออกแบบคำร้องและวิธีการเล่นใหม่ตามเนื้อหาของเรื่อง

4.4 การจัดกิจกรรมปฏิบัติการแสดง (Workshop) ให้กับผู้ร่วมกระบวนการ แบ่งออกเป็น การฝึกทักษะการขับร้องประสานเสียง ทักษะการร้องเพลงในวิธีการต่าง ๆ และทักษะการเต้น เพื่อเป็นการปรับทักษะการแสดงของผู้ร่วมกระบวนการ

4.5 การพัฒนาการแสดงและการฝึกซ้อมการร้อง การเต้น การแสดงในรูปแบบละครเพลง และการพัฒนาบทละครให้สอดคล้องกับประเด็นที่ต้องการนำเสนอ อีกทั้งการสร้างองค์ประกอบการแสดง เช่น ฉาก เครื่องแต่งกาย เป็นต้น และการพัฒนาผลงานตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาและคณาจารย์

4.6 นำเสนอผลงานสร้างสรรค์ จัดแสดง ณ โรงละครคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ระหว่างวันที่ 9 - 11 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2567 จำนวน 6 รอบการแสดง โดยเปิดให้ผู้เข้าชมได้ทุกเพศทุกวัย และมีกลุ่มเป้าหมายหลักคือ เยาวชน ในการเก็บข้อมูลโดยวิธีการสัมภาษณ์หลังจากชมการแสดง

5. การวิเคราะห์และประเมินผล คณะผู้สร้างสรรค์และทีมงานใช้วิธีการสังเกตปฏิกิริยาของผู้ชมในระหว่างการแสดง การสัมภาษณ์ผู้ชมและผู้ร่วมกระบวนการเพื่อสอบถามความรู้สึกและความรับรู้หลังจากชมผลงานสร้างสรรค์ที่มีต่อความตระหนักรู้เกี่ยวกับคุณค่าในตนเอง และดำเนินการสะท้อนผลการดำเนินงานสร้างสรรค์ เพื่อประมวลความรู้ ประสบการณ์ที่ได้รับ ข้อเสนอแนะในการจัดการแสดงในครั้งต่อไป

ผลการศึกษา

ละครเวทีในรูปแบบละครเพลงเป็นรูปแบบการแสดงที่ผู้สร้างสรรค์ต้องการที่จะนำเสนอ โดยมีลำดับการเล่าเรื่องที่ชัดเจน มีการโหมโรงเพื่อเตรียมผู้ชมก่อนการแสดง เริ่มเล่าเส้นเรื่องของแต่ละตัวละครหลักสลับกัน โดยมีนักแสดงหมุนวาลช่วยขยายในแต่ละเส้นเรื่อง มีการปูพื้นเรื่อง จุดวิกฤติ จุดสูงสุด และจุดคลี่คลายของเรื่อง ซึ่งสอดคล้องกับกิตติพงษ์ อินทร์มีและอนุกุล โรจนสุขสมบูรณ์ (2565) รูปแบบการแสดงที่ปรากฏบนเวทีตามลำดับ แบ่งออกเป็น 3 ช่วง คือ 1. ช่วงก่อนเริ่มการแสดง 2. ช่วงการแสดง 3. ช่วงก่อนจบการแสดง จากข้อมูลการลงพื้นที่ที่จะเห็นได้ว่า ช่วงก่อนเริ่มการแสดงละครเพลงทั้ง 3 เรื่อง เริ่มต้นด้วยการโหมโรงรวมทำนองดนตรีสะท้อนสาระของแก่นเรื่อง และสร้างบรรยากาศของเรื่องราวให้แก่ผู้ชม อีกทั้งสอดคล้องกับบทนำเป็นการแสดงเกริ่นก่อนแสดงเข้าเรื่องราว ละครเพลงส่วนใหญ่นิยมดัดแปลงเรื่องราวจากนวนิยายความรัก เน้นบทร้องมากกว่าบทเจรจา มีการนำเสนอทั้งเทคนิคการแสดงผสมการเปลี่ยนฉาก และเรื่องราวจะคลี่คลายก่อนจบการแสดงไม่ก่นาที่ ความเห็นดังกล่าวสอดคล้องกับละครเพลงช่วงก่อนจบการแสดง กล่าวคือ ผู้กำกับมีจุดมุ่งหมายที่จะแสดงความคิดหลักเป็นแก่นหรือหัวใจของเรื่อง กลวิธีการเล่าเรื่องตามความสำคัญของลำดับเหตุการณ์ พบว่าจุดคลี่คลายของเรื่องนั้นมักอยู่ในฉากสุดท้ายหรือก่อนสุดท้าย

ละครเวทีในรูปแบบละครเพลงนั้น สิ่งที่สำคัญในการสื่อสารคือบทเพลง การประพันธ์คำร้องและทำนองนั้นจะเป็นกระบวนการต่อจากการประพันธ์บทละคร กล่าวคือ นำบทละครที่เรียบเรียงเสร็จแล้วนั้นมาร้อยเรียงเป็นบทเพลง โดยยังคงความต้องการและอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครเอาไว้ไม่ให้บิดเบือน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาเรื่อง การประพันธ์คำร้องและทำนองสำหรับละครเพลงอาหรับราตรี เดอะมิวสิคัล ของ บุษยพัชร อุ่นจิตติกุลและภาวไล ดันจันทร์พงศ์ (2566) การประพันธ์คำร้องสำหรับละครเพลง สิ่งที่สำคัญที่สุดคือการสื่อสารสิ่งที่ตัวละครต้องการจะพูด ซึ่งในบางกรณีอาจต้องมีการนำประโยคสำคัญบางประโยคในบทละครที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้มาเป็นคำร้อง ดังนั้นคำร้องของเพลงในละครเพลงอาจไม่จำเป็นต้องมีสัมผัสคล้องจอง สิ่งนี้ทำให้บทเพลงในละครเพลงแตกต่างไปจากบทเพลงประเภทอื่น ๆ ที่มักให้ความสำคัญกับความสวยงามของภาษาเป็นหลัก

ความงดงามและเสน่ห์ของยุค 90's เป็นสิ่งที่ผู้สร้างสรรค์ต้องการให้ปรากฏในผลงานชิ้นนี้ ผู้สร้างสรรค์จึงเริ่มศึกษาข้อมูลและสังเกตความนิยมของผู้คนในสังคมพบว่าผู้คนเริ่มกลับมาให้ความสนใจเกี่ยวกับยุค 90's อีกครั้ง จะสังเกตได้อย่างชัดเจนจากการแต่งกายและบทเพลง ในยุค 90's ที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างมากในปัจจุบัน ซึ่งสอดคล้องกับบทความออนไลน์ เรื่อง ทำไมความนิยมในยุค 90's คือสิ่งที่ผู้คนในปัจจุบันโหยหา ของ Tonkit (2564) Pop Culture หรือความนิยมของผู้คนในยุค 90's ที่เติบโตมาพร้อมกับการเรียน เล่น และการทำงานที่ใช้ชีวิต

แบบมนุษย์ซึ่งอาศัยอยู่ในสังคมที่มีเทคโนโลยีแบบพอประมาณ เป็นค่านิยมที่ทำให้สังคมน่าอยู่ ผู้คนออกไปเที่ยวทะเล มีความสุขกับการเล่นกีฬาทางน้ำ นั่งดื่มกิน หนุ่มสาวได้แสดงความรักกันอย่างเต็มที่ โดยที่ไม่มีอุปกรณ์สื่อสารที่ทำให้พวกเขาต้องกระวนกระวายใจ ทั้งหมดคือความสุขที่หาไม่ได้แล้วในปัจจุบัน และด้วยเหตุผลดังกล่าวศิลปิน นักร้อง และนักแสดงในยุค 90's มักถูกเรียกร้องให้กลับมาปรากฏตัวอีกครั้ง เพราะคนที่เติบโตในยุคนั้นกลายมาเป็นคนวัย 40+ ในยุคปัจจุบัน หรือแม้แต่เหล่าวัยรุ่นในปัจจุบันที่เมื่อได้กลับไปเห็นสภาพสังคม งานศิลปะ ฟังเพลง หรือชมภาพยนตร์ในยุค 90's พวกเขาต่างก็ตกหลุมรักโดยง่าย ส่วนหนึ่งเพราะงานเหล่านั้นมีจิตวิญญาณอยู่จริง จิตวิญญาณของความเบิกบาน อิสระที่แท้จริงของผู้คนในยุคดังกล่าว

คณะสร้างสรรค์ได้ศึกษาและค้นหากระบวนการการสร้างสรรค์ละครเพลงในรูปแบบของตัวเอง เพื่อพัฒนาและส่งเสริมความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับการสร้างสรรค์ละครเพลงให้กับผู้ร่วมกระบวนการภายในโปรดักชั่น อีกทั้งการวิเคราะห์หาข้อมูลประเด็นการลดทอนคุณค่าในตัวเอง เพื่อเป็นการสะท้อนปัญหาภายในสังคม และเกิดการพัฒนาและความเข้าใจที่ดีขึ้นด้วยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก การเข้าร่วมอบรมเชิงปฏิบัติการและวิธีการสร้างสรรค์ละครเวที

การลดทอนคุณค่าในตัวเองเป็นปัญหาสำคัญในปัจจุบันที่เกิดขึ้นด้วยปัจจัยต่าง ๆ ทั้งครอบครัว เพื่อน คนรักและสังคม ซึ่งปัญหานี้เองควรได้รับการเยียวยา เอาใจใส่และสร้างความเข้าใจมากขึ้นถึงผลที่เกิดขึ้นกับผู้อื่นและตนเอง การลดทอนคุณค่าเกิดจากการรับรู้และการประเมินคุณค่าของตนเองในลักษณะเชิงลบ ซึ่งอาจเกิดจากปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก เช่น ความคาดหวังจากสังคม การเปรียบเทียบกับผู้อื่น หรือประสบการณ์ในอดีตที่สร้างความรู้สึกลด้อยค่า ปัญหานี้ส่งผลกระทบในหลายมิติของชีวิต ไม่ว่าจะเป็นด้านจิตใจ สังคม และวัฒนธรรม

คณะผู้สร้างสรรค์ศึกษาและสรุปถึงประเด็นข้างต้นและนำมาเป็นแนวทางและกำหนดสาระที่ต้องการนำเสนอในการสร้างสรรค์ผลงานครั้งนี้ ได้แก่ (1) ผลกระทบด้านสุขภาพจิต การลดทอนคุณค่าในตัวเอง มีความสัมพันธ์โดยตรงกับปัญหาสุขภาพจิต เช่น ภาวะซึมเศร้า และความวิตกกังวล คนที่มองว่าตนเองไม่มีคุณค่าอาจมีความคิดเชิงลบซ้ำ ๆ เกี่ยวกับตัวเอง ซึ่งนำไปสู่ความรู้สึกสิ้นหวังและความวิตกกังวล ความรู้สึกว่าไม่คู่ควรหรือไม่ได้มีความสามารถเท่าที่ได้รับการยอมรับ อาจทำให้บุคคลหลีกเลี่ยงโอกาสหรือความท้าทายใหม่ ๆ มีพฤติกรรมเสี่ยง เช่น การทำร้ายตัวเอง หรือการหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้ากับปัญหา (2) ผลกระทบด้านปฏิสัมพันธ์ทางสังคม

การลดทอนคุณค่าในตัวเองสามารถลดทอนคุณภาพของความสัมพันธ์ทางสังคมได้ เช่น บุคคลอาจหลีกเลี่ยงการเข้าสังคม เนื่องจากกลัวการถูกปฏิเสธหรือการวิพากษ์วิจารณ์ การถูกควบคุมหรือการถูกใช้ประโยชน์ เพราะรู้สึกไม่สมควรได้รับการปฏิบัติที่ดี รวมถึงความสัมพันธ์

ในครอบครัวอาจตึงเครียด เนื่องจากการมองโลกในแง่ลบของบุคคลที่มองตนเองไม่มีค่า (3) ผลกระทบด้านการศึกษาและการทำงาน ในด้านการศึกษาและการทำงาน การลดทอนคุณค่าในตัวเองมีผลดังนี้ การไม่กล้ารับผิดชอบงานที่ทำหาย บุคคลอาจปฏิเสธโอกาสที่ดีเพราะกลัวความล้มเหลว การขาดความเชื่อมั่นในตัวเองอาจทำให้ไม่มีแรงจูงใจในการพัฒนาตนเอง เกิดปัญหาความสัมพันธ์ในที่ทำงาน บุคคลที่มองตนเองไม่มีค่าอาจมีปัญหาในการทำงานร่วมกับผู้อื่น เช่น การรู้สึกว่าคุณเองถูกกดขี่หรือไม่ได้รับการยอมรับ และ (4) ผลกระทบด้านวัฒนธรรมและสังคม การลดทอนคุณค่าในตัวเองไม่ได้เกิดจากปัจเจกบุคคลเพียงอย่างเดียว แต่มักรับรากฐานจากบริบททางวัฒนธรรมและสังคม เช่น การเปรียบเทียบในสื่อสังคมออนไลน์ โซเชียลมีเดียสร้างแรงกดดันให้บุคคลรู้สึกว่าคุณต้องมีชีวิตที่ “สมบูรณ์แบบ” ซึ่งอาจทำให้คนที่เปรียบเทียบตัวเองรู้สึกว่าคุณด้อยค่า มาตรฐานความงามและความสำเร็จที่ไม่สมจริง วัฒนธรรมที่เน้นรูปลักษณ์หรือความสำเร็จอาจกดดันให้บุคคลพยายามเปลี่ยนแปลงตนเองในทางที่ไม่ยั่งยืน รวมถึงการตีตราทางสังคมในเรื่องความสำเร็จต่าง ๆ ที่แสดงออกทางวัตถุนิยม เช่น รถ บ้าน เงินทอง และกลุ่มเพื่อน ที่จะส่งผลให้เกิดความรู้สึกด้อยค่าในตัวเอง

ผลการศึกษาประเด็นดังกล่าวจึงนำมาสู่การสร้างสรรค์ผลงานการแสดงที่น่าประเด็นการลดทอนคุณค่าในตนเองมาเป็นประเด็นหลักในการนำเสนอสาระในการแสดง เพื่อชี้แนะแนวทางในการจัดการปัญหา เช่น ส่งเสริมการเห็นคุณค่าในตนเอง ผ่านการสร้างความรู้สึกเชิงบวก เช่น การยอมรับตนเองและการฝึกขอบคุณสิ่งที่มี การให้การสนับสนุนทางสังคม เช่น การมีครอบครัวหรือเพื่อนที่เข้าใจ การให้ความรู้เกี่ยวกับสุขภาพจิต ช่วยให้บุคคลเข้าใจถึงผลกระทบของการลดทอนคุณค่าในตัวเอง และวิธีจัดการปัญหาอย่างเหมาะสม การพัฒนาทัศนคติทางวัฒนธรรม เช่น การลดความคาดหวังในมาตรฐานที่ไม่จำเป็น และการสร้างค่านิยมใหม่ที่เน้นการยอมรับความหลากหลายของบุคคล อีกทั้งจะเป็นแนวทางในการนำเสนอประเด็นและความสำคัญของการลดทอนคุณค่าในตัวเอง อันเป็นปัญหาที่ซับซ้อนและเกี่ยวข้องกับหลายมิติของชีวิต การแก้ไขปัญหานี้จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากบุคคล สังคม และวัฒนธรรม เพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่สนับสนุนการเห็นคุณค่าในตัวเองและการพัฒนาสุขภาวะโดยรวม

ผลการศึกษาและความสำคัญของการสร้างสรรค์ละครเวทีในรูปแบบละครเพลงผ่านประเด็นการลดทอนคุณค่าในตัวเองในครั้งนี้ โดยเฉพาะกับเยาวชนที่เป็นกลุ่มเป้าหมายสำคัญ การนำเสนอประเด็นการลดทอนคุณค่าในตัวเองผ่านละครเวทีในรูปแบบละครเพลงถือเป็นเครื่องมือที่มีศักยภาพสูงในการสร้างความตระหนักรู้และการเปลี่ยนแปลงในสังคม โดยเฉพาะในกลุ่มเยาวชน ซึ่งเป็นวัยที่กำลังเผชิญกับความท้าทายในด้านการสร้างตัวตนและการยอมรับตนเอง การใช้ละครเพลงเพื่อสื่อสารประเด็นนี้มีความสำคัญในมิติที่หลากหลาย เช่น การเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายผ่านศิลปะ ละครเพลงมีลักษณะการแสดงที่ผสมผสานระหว่างบทพูด เพลง

และการเต้น ซึ่งช่วยสร้างความน่าสนใจและดึงดูดความสนใจจากผู้ชม โดยเฉพาะเยาวชนที่มีความเชื่อมโยงกับดนตรีและศิลปะในชีวิตประจำวัน รวมถึงดนตรีและการแสดงสามารถถ่ายทอดอารมณ์และความรู้สึกของตัวละครได้อย่างลึกซึ้ง ทำให้ผู้ชมเข้าใจและเชื่อมโยงกับประเด็นที่นำเสนอในระดับส่วนตัว ที่สำคัญคือ การสร้างพื้นที่ปลอดภัยสำหรับการพูดคุยเรื่องสุขภาพจิต การพูดถึงปัญหาการลดทอนคุณค่าในตัวเองผ่านละครเพลงช่วยลดการตีตรา หรืออคติที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพจิต โดยทำให้เรื่องเหล่านี้ถูกตีความและสามารถพูดคุยได้ในสังคม การกระตุ้นให้เกิดการสะท้อนตัวตน ผ่านตัวละครที่แสดงออกถึงความรู้สึกหรือสถานการณ์ที่คล้ายกับผู้ชม ช่วยกระตุ้นให้เยาวชนเกิดการทบทวนและตั้งคำถามเกี่ยวกับตัวเองในแง่มุมใหม่ ๆ ความสำคัญของการสร้างสรรค์ละครเวทีในรูปแบบละครเพลงผ่านประเด็นการลดทอนคุณค่าในตัวเอง

สิ่งที่ค้นพบระหว่างการสร้างสรรค์ผลงาน คือ การสร้างความเข้าใจในมุมมองที่หลากหลาย ละครเพลงสามารถเล่าเรื่องจากหลายมุมมอง เช่น มุมมองของผู้ที่ประสบปัญหาลดทอนคุณค่าในตัวเอง และมุมมองของคนรอบข้าง ซึ่งช่วยให้ผู้ชมเข้าใจความซับซ้อนของปัญหาและเรียนรู้วิธีการสนับสนุนผู้อื่น คณะผู้สร้างสรรค์ได้สอดแทรกการปลูกฝังความเห็นอกเห็นใจ การแสดงให้เห็นถึงผลกระทบของการลดทอนคุณค่าในตัวเองต่อชีวิตของตัวละคร สามารถกระตุ้นให้ผู้ชมเกิดความเห็นอกเห็นใจและมองเห็นความสำคัญของการสนับสนุนกันในชุมชน รวมถึงการพัฒนาทักษะชีวิตสำหรับเยาวชน การสร้างแรงบันดาลใจ ผ่านเรื่องราวของตัวละครที่เอาชนะความรู้สึกด้อยค่าในตัวเองสามารถสร้างแรงบันดาลใจให้เยาวชนเผชิญกับความท้าทายในชีวิต การเสริมสร้างความมั่นใจให้ผู้ชม หรือเยาวชนที่เห็นการแก้ไขปัญหของตัวละคร อาจได้รับบทเรียนที่สามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น การเรียนรู้ที่จะยอมรับตนเองและการจัดการกับคำวิจารณ์จากผู้อื่น รวมถึงการนำเสนอเรื่องราวผ่านละครเพลงช่วยส่งเสริมการแสดงออกและการสื่อสารในรูปแบบสร้างสรรค์ ซึ่งอาจกระตุ้นให้เยาวชนกล้าที่จะแบ่งปันเรื่องราวของตัวเอง ที่สำคัญเป็นแนวทาง หรือจะนำไปสู่การสร้างการเปลี่ยนแปลงในระดับสังคม โดยเฉพาะการสร้างความรู้สึกระงับ ละครเพลงสามารถกระตุ้นให้เกิดการพูดคุยในวงกว้างเกี่ยวกับประเด็นการลดทอนคุณค่าในตัวเอง ซึ่งช่วยส่งเสริมความรู้สึกระงับและการเปลี่ยนแปลงทัศนคติในสังคม และการนำเสนอแนวทางแก้ไขปัญหผ่านละครเพลง เช่น การสนับสนุนทางจิตใจหรือการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีในครอบครัวและโรงเรียน ช่วยผลักดันให้เกิดวัฒนธรรมที่ส่งเสริมสุขภาพของเยาวชน ประการสำคัญการสร้างสรรค์ละครเวทีในรูปแบบละครเพลงที่เน้นประเด็นการลดทอนคุณค่าในตัวเองเป็นทั้งกระบวนการสร้างสรรค์ที่มีความหมายและเป็นเครื่องมือที่จะสร้างความเปลี่ยนแปลงในสังคม โดยเฉพาะในกลุ่มเยาวชน

ผลการศึกษานี้ยังเน้นการวิเคราะห์กระบวนการทำงานที่เกิดขึ้นในการสร้างสรรค์ละครเพลง “คุณค่า(ฆ่า)คน เดอะมิวสิคัล” ดังนี้

1. การศึกษาประเด็นทางสังคมและการสร้างตัวละคร ที่เกิดจากการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการลดทอนคุณค่าในตัวเอง (Low Self-Esteem) ซึ่งให้เห็นว่าปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อปัญหาดังกล่าวมาจากตัวบุคคล ครอบครัวยุค และสังคม ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกและการสังเกตการณ์ถูกนำมาสังเคราะห์เป็นตัวละครหลัก 4 ตัว ได้แก่ ตีนา นนนี่ มุก และข้าวฟ่าง ตัวละครแต่ละตัวสะท้อนปัญหาที่แตกต่างกัน แต่เชื่อมโยงกันด้วยประเด็นการมองเห็นคุณค่าในตนเอง กระบวนการนี้ช่วยให้ผู้สร้างสรรค์เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างประเด็นทางสังคมและการเล่าเรื่องผ่านละครเพลง

2. การวิเคราะห์องค์ประกอบศิลป์ในยุค 90's ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาแนวทางการแสดงในยุค 90's และการสังเกตละครเพลงในรูปแบบ Broadway ถูกนำมาประยุกต์ใช้ในการออกแบบฉาก เครื่องแต่งกาย และเพลง กระบวนการนี้ช่วยสร้างบรรยากาศและความเชื่อมโยงที่สอดคล้องกับเนื้อหาของเรื่อง โดยเฉพาะการเลือกใช้สีสันและลวดลายที่สะท้อนความเป็นยุค 90's ได้อย่างชัดเจน

3. การพัฒนาทักษะการแสดงของนักแสดง การฝึกซ้อมที่ครอบคลุมทักษะการร้อง การเต้น และการแสดง ถูกออกแบบให้สอดคล้องกับลักษณะของละครเพลง กระบวนการฝึกซ้อมแบ่งออกเป็น 3 ช่วงหลัก คือระยะเตรียมความพร้อม เป็นการฝึกพื้นฐานการร้องและการเต้น ระยะพัฒนาที่เน้นการประสานทักษะต่าง ๆ และสร้างความเชื่อมโยงระหว่างตัวละคร และระยะสุดท้าย ทดสอบความพร้อมของนักแสดงในทุกด้านโดยการฝึกซ้อมการแสดงที่เสมือนจริง การแก้ไขปัญหาต่าง ๆ การรับฟังข้อแนะนำและการพัฒนาผลงานให้มีตามสมบูรณ์ โดยเฉพาะในด้านการถ่ายทอดอารมณ์และการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างตัวละครและผู้ชม

4. การประเมินผลจากการแสดง การแสดงละครเพลงในวันที่ 9-11 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2567 มีผู้เข้าชมทั้งหมด 546 คน กลุ่มเป้าหมายหลักคือ เยาวชน ผลการเก็บข้อมูลหลังการแสดงผ่านการสัมภาษณ์ผู้ชมด้วยวิธีการสุ่มสัมภาษณ์จำนวน 50 คน ซึ่งให้เห็นว่าผู้ชมส่วนใหญ่สามารถเข้าใจและตระหนักถึงผลกระทบของการลดทอนคุณค่าในตัวเองได้อย่างชัดเจน นอกจากนี้ผู้ชมยังชื่นชมองค์ประกอบศิลป์และบทเพลงที่สามารถสื่อสารประเด็นได้อย่างดีและมีความชื่นชอบในการแสดงรูปแบบละครเพลง รวมถึงเป็นแนวทางในการออกแบบและพัฒนาละครเพลงที่มุ่งเน้นประเด็นทางสังคม กระบวนการทำงานที่เน้นการมีส่วนร่วมของทีมงาน

กระบวนการสร้างสรรค์การแสดงที่เกิดจากการผลการศึกษาประเด็นการลดทอนคุณค่าในตัวเอง คณะผู้สร้างสรรค์วิเคราะห์ถึงปัจจัยและผลที่เกิดขึ้นของประเด็นดังกล่าวข้างต้นแล้วนั้น กระบวนการสร้างสรรค์ที่เป็นหัวใจสำคัญของการดำเนินงานและเป็นผลการศึกษารังนี้ คณะผู้สร้างสรรค์ขอเสนอผลการศึกษาในด้านการปฏิบัติการฝึกทักษะการร้องเพลง การปฏิบัติการฝึกทักษะการเต้นและการเขียนบท รวมถึงการประพันธ์เพลงเพื่อนำเสนอสาระการ

แสดงให้เห็นสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. การปฏิบัติการฝึกทักษะการร้องเพลง เป็นกระบวนการที่สำคัญอย่างมากต่อการสร้างสรรค์ละครเวทีรูปแบบละครเพลง เนื่องจากเสียงเพลงนั้นเป็นอีกหัวใจหลักที่สำคัญของการสื่อสารเรื่องราว โดยผู้สร้างสรรค์จะเน้นการฝึกกล่มหายใจสำหรับการร้องเพลงในแต่ละช่วงให้เพียงพอ และให้ลมหายใจสัมพันธ์กับร่างกายเมื่อต้องเคลื่อนไหว เพื่อเกิดความสุนทรีย์และไม่สร้างความอึดอัดให้กับผู้ชม การใช้ช่องเสียงคือหลักการเลือกช่องเสียงในการร้องให้กับผู้ร่วมกระบวนการ เพื่อให้การสื่อสารผ่านบทเพลงได้อย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น ทั้งยังสอดแทรกทักษะการอ่านโน้ตเบื้องต้นและฝึกการฟังให้มีความแม่นยำมากยิ่งขึ้นในการร้องเพลง เนื่องจากการฟังนั้นเป็นอีกทักษะสำคัญที่จะทำให้ผู้ร้องแปลงเสียงถูกต้องตามตัวโน้ตและจังหวะของดนตรี ทั้งยังพัฒนาการร้องให้มีการสื่อสารที่ดี รวมไปถึงการสมดุลในส่วนของการร้องร่วมกันกับคนหมู่มาก นั้นหมายถึงการประสานเสียงให้มีความเป็นหนึ่งเดียวกัน ซึ่งทั้งหมดที่กล่าวมานี้เป็นสิ่งที่สำคัญมากในการเป็นนักแสดงละครเวทีรูปแบบละครเพลง และผู้สร้างสรรค์ได้ค้นพบว่าหากจะให้การฝึกซ้อมมีประสิทธิภาพ ควรมีการฝึกซ้อมอย่างต่อเนื่องและมีความสม่ำเสมอเพื่อช่วยทำให้ผู้ร่วมกระบวนการเกิดความเคยชินในการฝึกซ้อมมากยิ่งขึ้น

รูปที่ 1 การปฏิบัติการฝึกทักษะการร้องเพลง
ที่มา : พลอยประภา เวชประสิทธิ์ และคณะ (2567)

2. การปฏิบัติการฝึกทักษะการเต้น จากการที่ผู้สร้างสรรค์ได้สังเกตท่าเต้นประกอบเพลงในยุค 90's หลาย ๆ เพลง แล้วนำมาวิเคราะห์ร่วมกันพบว่า ท่าเต้นส่วนใหญ่จะไม่ค่อยซับซ้อน สื่อสารผ่านร่างกายโดยตรงไปตรงมา เช่น ท่าบอกรัก ก็ทำมือเป็นรูปหัวใจ ท่าร้องให้ ก็ทำมือทั้งสองข้างขยี้ที่บริเวณหางตา เป็นต้น ผู้สร้างสรรค์จึงได้เริ่มออกแบบท่าเต้นและบล็อกกิ้ง

ในการเต้นร่วมกับทีมออกแบบท่าเต้น (Choreographer) และปรับพื้นฐานสำหรับการเต้นให้นักแสดงในทีม เริ่มจากการแยกสัดส่วน (Isolation) จากนั้นได้ลงท่าและลักษณะแนวการเต้นที่จะสอดคล้องและดำเนินไปกับเรื่องประกอบไปด้วยแนว street dance, Hip Hop Dance, Jazz Dance, Waacking Dance, Popping Dance และ Breaking Dance ผลลัพธ์หลังจากเดือนที่ลงพื้นฐานการเต้น ทำให้เห็นถึงพัฒนาการของนักแสดงได้อย่างชัดเจน นักแสดงได้เรียนรู้วิธีการเต้นที่ถูกต้อง และทำให้สามารถแสดงออกผ่านภาษากายได้อย่างตรงจุดและชัดเจนมากยิ่งขึ้น เนื่องจากการแสดงละครเวทีในรูปแบบละครเพลง ไม่เพียงแต่เน้นตัวบทละครหรือการสื่อสารผ่านบทเพลง แต่ยังเน้นการแสดงออกผ่านภาษากาย นั่นคือการเดินทางผู้สร้างสรรคจึงให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก เพราะเป็นส่วนหนึ่งที่จะทำให้คนดูเกิดอารมณ์และเกิดอารมณ์ร่วมไปกับการสื่อสารผ่านร่างกายของนักแสดง

รูปที่ 2 การปฏิบัติการฝึกทักษะการเต้น
ที่มา : พลอยประภา เวชประสิทธิ์ และคณะ (2567)

3. การเขียนบทและกำหนดสาระที่ปรากฏให้สอดคล้องสอดแทรกในการดำเนินเรื่อง เป็นผลของการศึกษาในประเด็นสังคมเกี่ยวกับการลดทอนคุณค่าตนเองและผู้อื่น สาเหตุ แรงจูงใจ ผลกระทบ และแนวทางการป้องกันปัญหาดังกล่าว นำมาเทียบเคียงกับกลุ่มผู้ชม และพบว่าบทละครและบทเพลง สามารถเชื่อมโยงเข้าได้กับกลุ่ม ผู้รับชมที่มีความแตกต่างกันทั้งปัญหาและลักษณะการแก้ไข แต่จุดที่คล้ายคือประเด็นภายในเรื่อง ผู้ชมส่วนใหญ่ได้ตระหนักและเข้าใจการใช้ชีวิตในรูปแบบของผู้กระทำและผู้ถูกกระทำมากยิ่งขึ้น การกระทำทุกอย่างล้วนมีเหตุผลไม่ว่าจะเชิงบวกหรือเชิงลบ ผู้ชมเข้าใจวิธีการใช้ชีวิตในรูปแบบของผู้ถูกกระทำผ่านตัวละคร ข้าวฟ่าง มุก และนนีได้ ไม่ว่าจะเป็นการกระทำจากตนเอง จากคนรอบข้าง หรือจากครอบครัว และผู้ชม

เข้าใจวิธีการใช้ชีวิตรูปแบบของผู้กระทำผ่านตัวละคร ดินา ที่มีการดำเนินตัวละครเป็นผู้กระทำ แต่กลับมีปมในชีวิตที่หนักหน่วงไม่น้อยกว่าใครรวมไปถึงการตัดสินใจของตัวละครในแต่ละช่วงของทั้งสองรูปแบบ กลุ่มผู้ชมได้ยอมรับและเข้าใจการกระทำของผู้ถูกกระทำและผู้กระทำมากยิ่งขึ้น พร้อมกับวิธีรับมือจากเดิมมีการตำหนิในการกระทำที่ไม่เป็นไปในแบบที่ผู้ชมบางส่วนคาดคิด ให้กลับมาเข้าใจและรับรู้ความรู้สึกของผู้ถูกกระทำและผู้กระทำได้มากยิ่งขึ้น ผ่านทั้งบทเพลงและบทพูด ซึ่งตัวละครหลักแต่ละตัวนำเสนอประเด็นการลดคุณค่าในตัวเอง โดยมีภูมิหลังและปัญหาที่แตกต่างกันออกไป เพื่อสะท้อนความหลากหลายของประเด็นดังกล่าว ดังนี้

ตัวละครดินา “ปัญหาทางด้านสังคม” ที่ตัวละครพยายามสร้างภาพลักษณ์ที่เป็นมายาคติต่อผู้คนในสังคม โดยเลือกที่จะปกปิดและหลีกเลี่ยงความจริงในสถานภาพทางครอบครัว เพื่อให้ตัวละครได้รับการยอมรับจากผู้คนในสังคมทั้งยังกดขี่ผู้อื่นเพื่อให้ตัวเองพอใจและคุณค่ามากยิ่งขึ้น

ตัวละครนนี “ถูกบีบบังคับจากครอบครัว” ให้น่าในสิ่งที่ถอยห่างจากตัวตนที่แท้จริง ความสามารถ และความใฝ่ฝันของตัวเอง ตัวละครจึงเลือกที่จะปิดบังตัวตนของตัวเองอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้เพียงเพราะครอบครัวไม่ให้การยอมรับ

ตัวละครมุก ก็เป็นอีกตัวละครหนึ่งที่ “ถูกสังคมกลั่นแกล้ง” เพียงเพราะรูปลักษณ์ภายนอกที่แตกต่างจากผู้อื่น ส่งผลต่อสถานะทางอารมณ์และความคิดของตัวละครที่กดทับความเป็นตัวเอง จึงต้องยอมต่อคำดูถูกเหยียดหยามของผู้อื่นจนไม่เห็นความดีงามของตัวเอง

ตัวละครข้าวฟ่าง เป็นตัวละครที่สามารถข้ามผ่านปัญหาการลดทอนคุณค่าในตัวเอง โดยได้ความรักและความเข้าใจจากคนในครอบครัว ส่งผลให้ตัวละครมองเห็นความดีงามของตนเองและผู้อื่น โดยที่ตัวละครข้าวฟ่างเป็นตัวละครที่เชื่อมความสัมพันธ์ของทั้ง 3 คือ ดินา มุก และนนี จุดประกายความคิดให้ทุกคนกลับมามองเห็นคุณค่าในตัวเองในท้ายที่สุด

รูปที่ 3 จากที่ตัวละครหลักทั้ง 4 ตัวถูกคลายปมและกลับมามองเห็นคุณค่าในตัวเอง
ที่มา : พลอยประภา เวชประสิทธิ์ และคณะ (2567)

รูปที่ 4 การแสดงและขับร้องเพลงหลักของเรื่อง Theme song
ที่มา : พลอยประภา เวชประสิทธิ์ และคณะ (2567)

4. เพลงหลักของเรื่อง (Theme song) เป็นการประพันธ์ขึ้นใหม่โดยมีที่มาจากเส้นเรื่องของละครตั้งแต่ต้นจนจบ นำเสนอปัญหาและเหตุการณ์ที่ตัวละครหลักต้องพบเจอ อารมณ์ความรู้สึกของตัวละคร เป็นการปูพื้นหลังให้ผู้ชมและผู้ฟังได้ทำความรู้จักกับตัวละครในเบื้องต้น รวมถึงความเปลี่ยนแปลงหรือสิ่งที่ตัวละครหลักได้เรียนรู้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ละครเรื่องนี้ต้องการจะสื่อสารแก่ผู้ชม นำมาร้อยเรียงเพื่อบอกเล่าเรื่องราวภายใน 1 บทเพลง องค์ประกอบอื่น ๆ ในเพลงก็เป็นส่วนสำคัญที่ควรคำนึงและพัฒนาไปพร้อมกับเนื้อร้อง คือในส่วนของการนำท่อนไปถึงการคัดสรรชนิดของเครื่องดนตรี ให้มีความสอดคล้องกับเนื้อเพลง เรื่องราว อารมณ์ของตัวละครในขณะนั้น และแก่นสารที่ต้องการสื่อภายในเรื่อง ซึ่งเพลงหลักของเรื่อง (Theme song) จะสอดแทรกอยู่ทุกช่วงวิกฤติ หรือช่วงคลี่คลายสถานการณ์ มีเนื้อเพลงดังนี้

(Verse ท่อนธรรมดา 1) ให้ความหมายกับตัวเองเธอมีจุดยืน ชัดเจนอยากให้เธอจดจำคำที่ได้บอกไป ฉันจะรักในตัวเอง ไม่กีดกัน และให้ใครมาทำให้ฉันปิดบังตัวจริงที่ฉันเป็นใครจะมากำหนดให้ฉันเป็นยังไร ฉันจะไม่ยอมหันไหน แม้ว่าใครจะพูดอย่างไรก็ตามจะไม่พยายามหลอกตัวเองอีกต่อไป ฉันจะเป็นคนที่สดใส ฉันเข้าใจแล้วตั้งแต่วันที่เธอได้เกิดมาบนโลกนี้ เธอก็มีความหมายมากกว่าสิ่งใดเธอเข้าใจไหม แล้วทุกอย่างที่เคยทำร้ายมันจะผ่านไปขอบคุณทุกอย่างในชีวิต ไม่ว่าเรื่องเล็กหรือใหญ่ มันทำให้ได้เจอใคร ๆ รวมถึงตัวเธอ

(Chorus ท่อนสรุป) ให้เธอเชื่อมั่น เราทุกคนมีสิ่งดี ๆ อยู่ภายในพลังพิเศษที่ถูกซ่อนไว้แค่เธอรักและฟังเสียงของหัวใจเธอจะเข้าใจในความหมายคุณค่าในตัวเอง

(Verse ท่อนธรรมดา 2) ตั้งแต่วันที่เธอได้เกิดมาบนโลกนี้ เธอก็มีความหมายมากกว่าสิ่งใดเธอ
 เข้าใจไหม แล้วทุกอย่างที่เคยทำร้าย มันจะผ่านไปขอบคุณทุกอย่าง
 ในชีวิต ไม่ว่าเรื่องเล็กหรือใหญ่มันทำให้ได้เจอใคร ๆ รวมถึงตัวเธอ
 (Chorus ท่อนฮุค) ให้เธอเชื่อมั่น เราทุกคนมีสิ่งดี ๆ อยู่ภายในพลังพิเศษที่ถูกซ่อนไว้ แค่เธอ
 รักและฟังเสียงของหัวใจเธอจะเข้าใจในความหมายคุณค่าของตัวเอง
 (Bridge ท่อนส่ง) มันจะเปลี่ยนทุกอย่างไปเลย ถ้าเธอได้เข้าใจโลกที่โหดร้ายจะหายไป
 รอบตัวเราจะกลายเป็นลมหายใจ ให้คนที่กำลังหมดหนทางเราจะรัก
 ในสิ่งที่เป็นและเห็นคุณค่าของตัวเองที่หามานานและเรื่องราวร้ายๆ
 จะผ่านไป แค่เข้าใจความหมายที่ฉันได้บอก

เนื้อเพลงหลักนั้นกล่าวถึงการมองเห็นคุณค่าในตัวเอง การกลับมารักตัวเองเช่นเดียวกับ
 กับเส้นเรื่องที่กำลังนำเสนอว่าให้ทุกคนกลับมามองเห็นคุณค่าในตัวเอง เพราะหากเราไม่เห็น
 ค่าในตัวเอง จะกลายเป็นเราต่างหากที่ฆ่าตัวเองโดยที่ไม่รู้ตัว ซึ่งเป็นสิ่งที่ตัวละครหลักได้เรียนรู้
 และเป็นผู้สร้างสรรคต่อความต้องการที่จะสื่อสารไปยังผู้ชม

รูปที่ 5 ภาพโปสเตอร์ประชาสัมพันธ์เผยแพร่ผลงานสร้างสรรค์
 ละครเพลง “คุณ ค่า(ผ่า) คน เดอะมิวสิคัล”
 ที่มา : พลอยประภา เวชประสิทธิ์ และคณะ (2567)

การนำเสนอผลงานการสร้างสรรค์ละครเวทีเรื่อง คุณ ค่า(ฆ่า) คน เดอะมิวสิคัล เป็นการนำเสนอการแสดงละครเวทีสู่สาธารณชนที่สะท้อนให้เห็นถึงประเด็นการลดทอนคุณค่าในตัวเอง โดยนำเสนอเรื่องราวที่เกิดขึ้นในรั้วมหาวิทยาลัย ผ่านตัวละคร 4 ตัวละคร ที่ถูกร้อยเรียงเรื่องราว โดยแต่ละตัวละครมีปัจจัยและสาเหตุการลดทอนคุณค่าในตัวเองที่แตกต่างกัน ซึ่งมีสาเหตุมาจาก ครอบครัว สังคม และตนเอง จัดแสดง ณ โรงละครคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ในวันที่ 9-11 กุมภาพันธ์ 2567 เปิดรอบการแสดงทั้งหมด 6 รอบ มีจำนวนผู้เข้าชมทั้งหมด 546 คน หลังจากเสร็จสิ้นการแสดงคณะผู้สร้างสรรค์ได้ดำเนินการสัมภาษณ์เยาวชนจำนวน 50 คน เพื่อรับฟังความคิดเห็นหลังชมการแสดง โดยมีระดับความพึงพอใจสูงในประเด็นที่นำเสนอและวิธีการแสดงในรูปแบบละครเพลง ยกตัวอย่างเช่น “การแสดงสื่อสารได้ดีมาก เพลงที่ใช้ช่วยส่งข้อความสำคัญอย่างลึกซึ้ง ฉันทายากให้เพื่อน ๆ ได้ดูด้วย” “ละครเรื่องนี้ทำให้ฉันได้มองตัวเองในมุมที่ไม่เคยมองมาก่อน และทำให้รู้ว่าฉันควรรักตัวเองมากขึ้น” รวมถึงข้อแนะนำ เช่น “ละครเรื่องนี้ควรถูกจัดแสดงในโรงเรียน เพื่อให้เด็ก ๆ ได้เรียนรู้เกี่ยวกับสุขภาพจิตตั้งแต่นั้น ๆ” นอกจากนี้คณะผู้สร้างสรรค์มีความเข้าใจและมีวิธีการหรือกระบวนการสร้างสรรค์ละครเพลงมากยิ่งขึ้น จากการออกแบบการนำเสนอละคร ความรู้ทางด้านดนตรีที่ใช้ในการเล่าเรื่องเป็นหลัก ไม่ว่าจะเป็น การประพันธ์เพลง การเลือกแนวเพลงให้เหมาะสมกับเรื่อง การเลือกใช้เครื่องดนตรีแต่ละชนิดมาบรรเลงและสร้างบรรยากาศให้เกิดขึ้นในละคร และองค์ประกอบศิลป์ทั้งหมดถึงลักษณะการออกแบบฉากแสงสีต่าง ๆ เพื่อเพิ่มบรรยากาศที่แสดงให้เห็นกลิ่นอายที่สอดคล้องไปกับบริบทที่เกิดขึ้นในละคร รวมไปถึงทักษะทางการแสดง ด้านการร้องเพลงให้สื่อสารเนื้อหาหรืออารมณ์ความรู้สึกของตัวละครในเรื่อง ทักษะด้านการเดินที่ออกแบบท่าทางให้เข้ากับเรื่องราวในละครและการร้องเพลง ซึ่งเป็นประสบการณ์เรียนรู้สำคัญที่จะนำไปพัฒนาต่อยอดในอนาคต

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

สรุปผล

ผลงานสร้างสรรค์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากระบวนการสร้างสรรค์ละครเวทีในรูปแบบละครเพลง เรื่อง “คุณ ค่า(ฆ่า) คน เดอะมิวสิคัล” ที่เสริมสร้างความตระหนักรู้เกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตัวเอง โดยสรุปการสร้างสรรค์บทละคร บทเพลง และการออกแบบการแสดงในบริบทของประเด็นคุณค่าในตนเอง บทละครและบทเพลงสำหรับการแสดงครั้งนี้ได้รับการประพันธ์ขึ้นใหม่ทั้งหมด โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อถ่ายทอดประเด็นสำคัญเกี่ยวกับคุณค่าในตนเองผ่านโครงเรื่องที่โดดเด่น ตัวละครหลักประกอบด้วย 4 ตัวละคร ซึ่งแต่ละตัวมีเส้นเรื่อง

และประสบการณ์เฉพาะตัวที่เชื่อมโยงกันในลักษณะของการเล่าเรื่องแบบสลับมิติ บทเพลงประกอบการแสดงมีทั้งหมด 6 บทเพลงหลักและเพลงย่อยอีก 40 บทเพลง โดยทั้งหมดได้รับการสร้างสรรค์ขึ้นใหม่ทั้งในส่วนของดนตรี คำร้อง และทำนอง เพื่อสื่อสารอารมณ์และเนื้อหาของละครได้อย่างลึกซึ้งและครบถ้วน โดยเฉพาะแรงบันดาลใจจากยุคทองของดนตรีไทยในยุค 90's บทเพลงที่ใช้ในละครครั้งนี้ได้รับแรงบันดาลใจจากบทเพลงในช่วงพุทธศักราช 2533–2542 หรือคริสต์ศักราช 1990–1999 ซึ่งถือเป็นยุคทองของวงการเพลงไทย ยุคดังกล่าวมีลักษณะเด่นทั้งในด้านดนตรีที่หลากหลาย เนื้อเพลงที่มีความหมายลึกซึ้ง และเสน่ห์ที่ยังคงความอมตะส่งผลให้บทเพลงในยุคนี้กลับมาเป็นที่นิยมอย่างแพร่หลายในปัจจุบัน ทั้งในกลุ่มผู้ฟังที่เคยเติบโตมาในช่วงเวลานั้น และเยาวชนรุ่นใหม่ที่มีความสนใจในวัฒนธรรมยุค 90's เช่น สไต์ลิ่ง การแต่งกาย ไลฟ์สไตล์ และดนตรี การนำเสนอบทเพลงและดนตรีในรูปแบบที่ได้รับอิทธิพลจากยุค 90's ไม่เพียงช่วยสร้างความเชื่อมโยงกับกลุ่มผู้ชมที่เกิดหรือเติบโตในช่วงเวลานั้น แต่ยังเปิดโอกาสให้เยาวชนในปัจจุบันได้สัมผัสและเข้าใจถึงเสน่ห์ของยุคสมัยที่เต็มไปด้วยเอกลักษณ์และความน่าสนใจ ทั้งนี้ บทเพลงและดนตรีได้รับการออกแบบให้เหมาะสมกับสภาพสังคมปัจจุบัน โดยมีการปรับเปลี่ยนแนวทางเพื่อให้ตอบโจทย์ความหลากหลายของกลุ่มผู้ชม ตั้งแต่อายุ 15 ปีขึ้นไป

การออกแบบท่าเต้นและการแสดง ในส่วนของการแสดง มีการออกแบบท่าเต้นและการเคลื่อนไหวที่เสริมสร้างความน่าสนใจและความสมจริงให้กับเนื้อหา ท่าเต้นประกอบการแสดงทุกท่วงท่าได้รับการออกแบบโดยนักศึกษาศาขาวิชการการแสดงชั้นปีที่ 3 ที่มีประสบการณ์และความเชี่ยวชาญทางด้านการเต้น ทั้งนี้ ลีลาการเต้นทั้งหมดได้รับแรงบันดาลใจจากการเต้นแนว Street Dance ซึ่งเป็นหนึ่งในรูปแบบการเต้นที่ได้รับความนิยมในช่วงคริสต์ศักราช 1990–1999 ท่าเต้นดังกล่าวช่วยสะท้อนถึงบรรยากาศและกลิ่นอายของยุค 90's นอกจากนี้การออกแบบท่าเต้นและองค์ประกอบของการแสดงยังคำนึงถึงกลุ่มผู้ชมในยุคปัจจุบันที่มีความหลากหลาย การเลือกใช้ท่วงท่าและจังหวะที่ทันสมัยช่วยสร้างความเชื่อมโยงระหว่างเรื่องราวในอดีตและความสนใจของเยาวชนในปัจจุบัน การผสมผสานรูปแบบการเต้นแบบดั้งเดิมของยุค 90's กับการประยุกต์ให้เข้ากับยุคสมัยใหม่เพื่อความน่าสนใจมากขึ้น

องค์ประกอบศิลป์ในละครเวที “คุณ ค่า(ฆ่า) คน เดอะมิวสิคัล” ได้รับการออกแบบและสร้างสรรค์ขึ้นใหม่โดยเฉพาะ ในรูปแบบ selective realism ซึ่งเป็นสไตล์การออกแบบที่มุ่งเน้นการเลือกใช้ส่วนประกอบของฉากที่มีความหมายและเหมาะสมกับเนื้อเรื่องมาเพียงบางส่วน จากนั้นจึงขยายรายละเอียดและปรับแต่งให้เกิดรูปแบบที่สื่ออารมณ์และสร้างบรรยากาศเฉพาะตัว โดยเน้นการจัดวางองค์ประกอบให้ได้ภาพที่ต้องการมากกว่าการสร้างฉากที่สมจริงอย่างละเอียดครบถ้วน เช่น แสง สี และตำแหน่งของสิ่งของในฉาก มากกว่าการเน้นความ

ถูกต้องของยุคสมัย หรือรายละเอียดที่สมจริง ส่วนการออกแบบเครื่องแต่งกาย ดำเนินถึงภูมิหลังของตัวละคร สถานการณ์ในเรื่อง และรูปแบบการแสดง ออกแบบให้สอดคล้องกับสไตล์การแต่งกายในยุคคริสต์ทศวรรษ 1990–1999 ลักษณะการแต่งกายในยุคนี้ได้รับอิทธิพลจากกระแสนตร์กรันจ์และร็อค ทำให้เกิดแฟชั่นแนววินเทจที่เน้นการใช้เสื้อผ้าในชีวิตประจำวัน เช่น กางเกงยีนส์ทรงหลวมและยีนส์ขาด เสื้อเชิ้ตผ้าสักหลาด รองเท้าผ้าใบเรียบ ๆ และรองเท้าบูท การเลือกเครื่องแต่งกายของตัวละครถูกออกแบบให้สอดคล้องกับลักษณะนิสัย สังคม และสภาพแวดล้อมของตัวละคร เพื่อสะท้อนตัวตนและบริบทของเรื่องราว นอกจากนี้ยังมีการสร้างความหลากหลายในลุคของตัวละครเพื่อป้องกันความซ้ำซากและเพิ่มความน่าสนใจบนเวที

นักแสดงและทีมปฏิบัติงาน ประกอบด้วยนักศึกษาสาขาวิชาการแสดงจำนวน 40 คน ซึ่งได้รับการคัดเลือกผ่านกระบวนการออดิชัน (Audition) โดยพิจารณาความเหมาะสมของนักแสดงแต่ละคนกับบทบาทผ่านการลองแสดงบางฉากจากบทละคร รวมถึงการประเมินทักษะพื้นฐานในการร้องเพลงและการเต้น นักแสดงที่ได้รับการคัดเลือกประกอบด้วย นักแสดงหลัก 4 คน และ นักแสดงสมทบ 18 คน โดยรวมแล้วมีตัวละครในเรื่องทั้งสิ้น 35 ตัวละคร นักแสดงแต่ละคนต้องแสดงบทบาทที่หลากหลาย เนื่องจากการหมุนเวียนตัวละครในแต่ละช่วงของเรื่อง และการสร้างความแตกต่างของตัวละคร ทั้งในด้านบุคลิก ทักษะการร้องเพลง และการเต้น เพื่อให้สามารถสื่อสารเรื่องราวได้อย่างมีเอกลักษณ์ในทุกฉากของการแสดงและแสดงถึงความสามารถ ดัชนีภาพผู้แสดง

อภิปรายผล

การสร้างสรวงละครเวทีในครั้งนี้ มุ่งนำเสนอถึงกระบวนการสร้างสรวงละครเวทีในรูปแบบละครเพลงและการเสริมสร้างความมั่นใจ ความกล้าแสดงออก ความมั่นคงทางด้านอารมณ์ มีความเชื่อมั่นในตนเอง พัฒนาบุคลิกภาพ และส่งเสริมการมองเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น เพื่อคุณภาพชีวิตที่ดี สอดคล้องกับ บทความออนไลน์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เรื่อง บวกกับชีวิตด้วยอุปนิสัยเห็นค่าในตน self-esteem สร้างง่าย ทำได้ทุกวัน (2565) โดย ดร.พูลทรัพย์ อารีกิจ อาจารย์ประจำคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้กล่าวว่า “ผู้ที่มี self esteem ในระดับที่เพียงพอจะมีอิสระในการแสดงออกและเป็นตัวของตัวเอง กล้าสื่อสารความต้องการและจุดยืนของตัวเอง และในเวลาเดียวกันก็เคารพความเป็นตัวตนของผู้อื่นด้วย ทำให้สามารถพัฒนาความสัมพันธ์ที่มีคุณภาพกับผู้คนรอบข้างได้” และผู้ที่มี self esteem จะมีความแข็งแกร่ง ภายใต้อันที่จะรับมือกับปัญหาที่เข้ามาในชีวิต การมี self esteem จะทำให้เรารู้สึกมั่นคงภายใน ไม่หวั่นไหวไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ชีวิตจะเป็นอย่างไร เราจะยังเห็นคุณค่าในตนเอง เคารพตัวเองได้ และรักตัวเองเป็น ซึ่งจะเป็นสิ่งที่ทำให้เราผ่านพ้นปัญหาและหาทางออกวิกฤตชีวิตได้

การศึกษาประเด็นการลดทอนคุณค่าในตนเอง (Low self-esteem) ซึ่งเป็นประเด็นที่ผู้สร้างสรรค์ต้องการจะสื่อสารและนำมาเป็นประเด็นตั้งต้นในการสร้างตัวละคร และสร้างสรรค์บทละครในครั้งนี้ โดยนำเอาปัจจัยและสาเหตุที่ส่งผลให้เกิดการลดทอนคุณค่าในตนเองมาสร้างตัวละครหลัก ซึ่งมีปัจจัยมาจากตัวเอง ครอบครัว และสังคม ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาการเห็นคุณค่าในตนเอง ของปริชา ธรรมา (2547) กล่าวว่าองค์ประกอบที่มีผลต่อคุณลักษณะด้านการเห็นคุณค่าในตนเอง คุณลักษณะด้านการเห็นคุณค่าในตนเอง เช่นเดียวกับคุณลักษณะด้านอื่น ๆ ของบุคคลเป็นผลมาจากองค์ประกอบทั้งภายในและภายนอกตัวบุคคล องค์ประกอบภายในตัวบุคคล ได้แก่ ลักษณะทางร่างกาย สภาพจิตใจ อารมณ์ ความรู้สึกต่าง ๆ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การงาน ค่านิยมส่วนตน และระดับความมุ่งมั่นในชีวิต ฯลฯ องค์ประกอบภายนอกตัวบุคคล ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ สถานภาพทางสังคม เศรษฐกิจ และการมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ในโรงเรียนและในชุมชนที่อยู่อาศัย เป็นต้น

การสร้างตัวละครเวทีในรูปแบบละครเพลง “คุณค่า(ฆ่า) คน เดอะมิวสิคัล” สามารถแสดงถึง การสะท้อนปัญหาสังคมเกี่ยวกับการลดทอนคุณค่าในตัวเองผ่านตัวละครและบทเพลง การออกแบบที่มุ่งเน้นการเชื่อมโยงกับปัญหาที่แท้จริงของผู้คนในสังคมช่วยให้การแสดงมีความสมจริงและส่งผลกระทบต่อผู้ชม การใช้เทคนิคเฉพาะของละครเพลง เช่น การร้องเพลง และการเต้นที่สอดรับกับเนื้อหา เป็นเครื่องมือสำคัญในการดึงดูดความสนใจและกระตุ้นให้ผู้ชมเข้าใจประเด็นที่ซับซ้อนอย่างลึกซึ้ง และการนำเสนอประเด็นการลดทอนคุณค่าในตัวเองมานำเสนอผ่านศิลปะการแสดง ทำให้เกิดความรู้สึกเชื่อมโยงและสะท้อนตัวตนในกลุ่มผู้ชม โดยเฉพาะเยาวชนที่กำลังเผชิญกับความท้าทายในการสร้างตัวตนและการยอมรับตนเอง การออกแบบการแสดงที่ผสมผสานองค์ประกอบทางศิลปะกับเนื้อหาเฉพาะเจาะจงช่วยกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้และการตระหนักรู้ในเชิงบวก ประการสำคัญการสร้างละครเพลงครั้งนี้เป็นตัวอย่างของการใช้ศิลปะเพื่อสร้างแรงบันดาลใจในการพัฒนาตนเองและการยอมรับคุณค่าในตัวเอง ผู้ชมได้รับบทเรียนสำคัญผ่านเนื้อหาและการแสดงที่ช่วยกระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในเชิงพฤติกรรมและทัศนคติ นอกจากนี้ กระบวนการสร้างสรรค์ยังสามารถใช้เป็นแนวทางในการนำเสนอประเด็นสังคมในอนาคตในลักษณะที่เข้าถึงกลุ่มเป้าหมายเยาวชนได้จริง

ท้ายสุดนี้ประสบการณ์เรียนรู้จากการทำสร้างสรรค์ในครั้งนี้ ผู้ชม ผู้สร้างสรรค์และผู้ร่วมกระบวนการเกิดองค์ความรู้และประสบการณ์ในการสร้างสรรค์ผลงานในรูปแบบละครเพลง และการศึกษาประเด็นทางสังคมที่นำมาวิเคราะห์ สร้างสรรค์ นำเสนอในรูปแบบการแสดง การสร้างสรรค์งานในครั้งนี้จึงมีความสำเร็จในการเชื่อมโยงประเด็นการลดทอนคุณค่าในตัวเองกับประสบการณ์ส่วนตัวของผู้ชม โดยการเล่าเรื่องผ่านตัวละครที่มีความหลากหลายและสะท้อนปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง เช่น การเผชิญกับการกดดันจากสังคม ความรู้สึก

โดดเดี่ยว และการเปรียบเทียบตัวเองกับผู้อื่น การใช้บทเพลงที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับประเด็นดังกล่าวช่วยกระตุ้นความรู้สึกและจินตนาการของผู้ชม ส่งผลให้เยาวชนตระหนักถึงความสำคัญของการยอมรับตัวเองและการมองเห็นคุณค่าในตัวเอง รวมถึงแนวทางในการจัดการกับความรู้สึกเชิงลบ การสร้างสรรค์ในครั้งนี้ยังแสดงถึงความสำคัญของศิลปะการแสดงที่สามารถและมีบทบาทเป็นตัวกลางในการส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงในสังคม

ข้อเสนอแนะ

การสร้างสรรค์ในครั้งนี้มุ่งนำเสนอเพียงประเด็นการลดทอนคุณค่าในตนเองจากปัจจัยมาจากตัวเอง ครอบครัว และสังคม ยังมีประเด็นทางสังคมที่น่าสนใจศึกษา หรือนำมาสร้างสรรค์ผลงาน เช่น สภาพเศรษฐกิจ การจัดการเกี่ยวกับเงินที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมต่าง ๆ ของเยาวชน และปัญหาด้านพฤติกรรมและสุขภาพจิต

เอกสารอ้างอิง

- กิตติพงษ์ อินทร์ดีมีและอนุกุล โรจนสุขสมบุรณ์. (2565). เปรียบเทียบรูปแบบการแสดงระหว่างเพลงทรงเครื่องกับละครเพลงของตะวันตก. *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 42(3), 193-209.
- จำลอง ดิษยวณิชและพริ้มเพรา ดิษยวณิช. (2545). *ความเครียด ความวิตกกังวลและสุขภาพ*. เชียงใหม่: เชียงใหม่โรงพิมพ์และศิลป์.
- ณอมพงษ์ เสถียรลัดดา. (2560). เกสซ์บำบัดในผู้ป่วยโรคซึมเศร้าที่มีโรคเรื้อรังทางกายร่วม. *วารสารเภสัชศาสตร์อีสาน*, 13(3), 1-13.
- บุษยพัชร อุ่นจิตติกุลและภาวไล ต้นจันทร์พงศ์. (2566). การประพันธ์คำร้องและทำนองสำหรับละครเพลงอาหรับราตรี เดอะมิวสิคัล. *วารสารมนุษยศาสตร์วิชาการ*, 30(1), 1-17.
- ปรีชา ธรรมา. (2547). *การเห็นคุณค่าในตัวเอง*. สารานุกรมศึกษาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เล่มที่32. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- พูลทรัพย์ อารีกิจ. (2565). คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. Self Esteem - การเห็นคุณค่าในตนเอง. <https://www.psy.chula.ac.th/th/feature-articles/self-esteem-การเห็นคุณค่าในตนเอง>.
- ภัทร์พิชชา ครูทางคะและภัทราบุญย์ นาคสุสุข. (2567). ปัจจัยทำนายภาวะซึมเศร้าของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร. *วารสารกองการพยาบาล*, 51(3), 16-29.
- วรางดนา เร่งไพบูลย์วงษ์. (2567). การพัฒนารูปแบบการดูแลวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมทำร้ายตัวเอง อำเภอภูเขียว จังหวัดชัยภูมิ. *วารสารสิ่งแวดล้อมศึกษาการแพทย์และสุขภาพ*, 9(4), 540-550.
- Tonkit. (2564). *ทำไมความนิยมในยุค 90's คือสิ่งที่ผู้คนในปัจจุบันโยยหา*. <https://tonkit360.com/88098>